

"Merjete Karácsonykor úgy tenni, ahogy Isten tett: legyetek emberek, a szó legszentebb értelmében"

2005. December 16.

Igehirdetés Hajmáskér 2005.12.18.

...És pontosan ezért igazán hangsúlyos az, amikor valaki, akit meghurcolnak érte, akinek szenvedni kell, akit kinevetnek érte, aki nem ezért kapja a fizetését, ő tesz bizonyosságot Isten Fiáról. Mikor a napkeleti bölcs, a lenézett pogány jön és azt mondja, hogy le akarok borulni a megszületett Isten Fia előtt. És egy óriási kontraszt van, mert az esetek többségében azt látom, hogy akik megtanulták a törvény szavát, akik ismerik az írást, azok nem ismerik Krisztus lényegét, aki nem e világ királya akart lenni. Aki nem ennek a világnak akarta átírni a szabályait, a törvényszerűségeit. Aki semmilyen törvényt nem akart hozni, aki pontosan arra akart rámutatni minden ember számára, hogy azok a törvények a fontosak, amelyek a szívünkbe vannak írva, a lélek törvényei, az Isten törvényei, nem pedig azok, amik alapján néha meg szokták a jobb keresztyének ítélni a kevésbé jó keresztyéneket, amelyekben néhány felfuvalkodott véleményt mond azokról, akik hitben és erőben talán nála gyengébbek, megjegyzem, általában ezek szoktak szeretetben erősebbek lenni...

A mi segítségünk, Advent negyedik vasárnapi ünnepszentelésünk az Úr nevében van, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök és igaz Isten. Ámen.

Szóljon hozzánk Istennek Igéje a Zsoltárok könyvéből a 147. zsoltárnak az 5.-től a 11.-ig terjedő verseiből.

Így szól hozzánk a Zsoltárok könyve 147. részének 5.-től a 11.-ig versekig terjedő szakasza:

Nagy a mi Urunk és igen erős, bölcsessége határtalan. Támogatja az Úr az alázatosokat, de porig alázza a bünyösöket. Zengjete hálaéneket az Úrnak, énekeljete hárfakisérettel Istenünknek! Ó az, aki beborítja felhőkkel az eget, esőt bocsát a földre, fűvet sarjast a hegyeken. Eledelt ad az állatoknak, a károgó hollóknak is. Nem a lovak erejében leli kedvét, nem a férfi izmaiban gyönyörködik. Az istenfélőkben gyönyörködik az Úr, azokban, akik az ő szeretetében bíznak.

Gyertek, imádkozzunk.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, köszönjük Neked azt, hogy adsz lehetőséget nekünk is, hogy megismerhessük a Te titkaidat, hogy megláthassuk azt, hogy nem a test és nem a természet szépségeiben, nem az erőben leled Te a kedvedet, hanem a mi szívünk alázatában, hitünkben, elfogadni tudásunkban. Ó Urunk, légy velünk Advent negyedik vasárnapján, hogy így, egészen az ünnep előtt legyünk készek és képesek várnunk az ünnepet s hirdetni a Krisztust, a mi megváltó, megtartó Urunkat. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Máté evangéliuma 2. részéből az 1.-től a 8.-ig terjedő versekből:

Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsék érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: "Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt." Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. Összehívta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. Azok ezt mondták neki: "A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népem, Izráelt." Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcséket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét, majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: "Menjete el, szerezzete pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!"

Kedves Testvéreim, ha figyelmesen hallgattátok a felolvasott sorokat, észrevehettétek, hogy Máté evangéliumában a napkeleti bölcsék imádása az nem Jézus születésének pillanatára esik, hanem egy kicsit későbbre. Máté úgy emlékezik és úgy írja le, hogy a napkeleti bölcsék, amikor imádni mennek Krisztust, már megszületett a gyermek, már ott van, már lehet imádni őt, és nem véletlen, hogy éppen ezért igyekeznek ezek a napkeleti csillagjósok, hogy megtalálják, hogy odaérjenek mihamarabb, amíg el nem megy még Betlehemből, amíg tovább nem állnak a szülei, amíg a népszámlálás elmúltával újra össze nem keveredik a zsidóság és haza nem megy ki-ki a maga városába. Ezekről a napkeleti bölcsékről tudnunk kell azt, hogy ők nem voltak közkedvelt személyek a zsidóság szemében. A csillagjósokat, asztrológusokat és egyéb ilyen tudományokat űzőket nem szerették a zsidók, sőt, vallásuk szerint átkozottnak tekintették az ilyeneket. Pogányok voltak, akiknek a hite nem kötődött a zsidó hithez. Sőt, az esetek többségében azoknak a népeknek a tudósai voltak, akikkel harcoltak Izrael fiai. Ők az egyistenhit nevében megvetették ezeket az embereket. És valószínűleg Heródes király elé is csak azért tudtak elmenni, mert királyok, hatalmasságok voltak a saját országukban, s mert diplomáciai bonyodalmat okozott volna az adott korban, ha nem fogadja őket a király. Érdekes dolog, ami itt történik, Testvéreim. Mert ez a három napkeleti bölcs, ez a megvetett, ez a lenézett tudomány űző ember megjelenik Heródes király előtt és felteszi, hogy hol van a királyod? Hol van a most született Messiás, akit ti annyira vártok? És a történet további folytatása bizonyos szempontból tragédia. Miért? Mert Heródes király, nem pap, mit csinál? Összehívja a nép tudós főpapjait, írástudóit, és megkérdezi tőlük, na hol kellett megszületnie a zsidók királyának? Hol kellett megszületnie a Messiasnak? S mi történik? Az írástudók előveszik Ézsaiás prófétát, előveszik szent könyveiket, meghatározzák és megmondják. Kedves Testvéreim, én úgy érzem, hogyha nem tudták volna megmondani, az mentő

körülmény lett volna a számukra. Mentette volna azt a magatartást, hogy ők tudták, ők vizsgálták, nekik észre kellett volna venni, az ő népük prófécijája volt, az ő jövendölésük volt, csak éppen ők nem tudtak róla. Aztán folytatódik a tragikus történet, titokban magához hivatja Heródes ezt a három napkeleti bölcset, három királyt, ahogy mi hívjuk őket, s azt mondja nekik, hogy induljatok, itt van Betlehem, ott fogjátok ti megtalálni a Messiást, ott lesz a Krisztus, menjetek el. Aztán majd szóljatok, hogy hova mentetek, és akkor majd én is elmegyek imádni. Hát, kedves Testvéreim, ez az én szempontomból megint csak egy tragikus hozzáállás. Az az ember, akiért eljött, hiszen Heródes, a főpapok és Izrael népének minden tagja volt az, akiért érkezett a Krisztus erre a világra, nem azt mondja, hogy tűzön-vízen én leszek az első, én akarok odaérni, hanem mit mond? Oké, nálam a tudás, én vagyok a bölc, megmondom neked, te kis senki, megmondom neked, te pogány, hogy te hogyan imádd az én Istenem egyszülöttjét. És, kedves Testvéreim, én úgy érzem, hogy 2005 Adventjén ez egy nagyon aktuális ügy. Mert, kedves Testvéreim, egy kicsit ilyenekké váltunk. Tudjuk, hogy ki a Krisztus, tudjuk, hogy hol a Krisztus, hogy hol született, hogy mért született, megtanultuk hittanos korunkban, hallottuk ezer vasárnapi istentiszteleten, imádkoztunk hozzá, de nem értjük a lényegét. De nem mi vagyunk az elsők, akik odarohannának, hogy leboruljanak, áldják az Ő nevét. Mi a törvényekben, a paragrafusokban, a könyvekben keressük Őt, és megelőznek bennünk azok, akik egyszerűen a természet jeleire figyelnek, mint ezek a csillagjósok, akik semmit nem tudtak róla, hogy hol kell megszületnie, semmilyen prófécijuk nem volt erről, de mentek, mert Isten parancsolatának, amit megláttak a természetben, amit egy csodás jelben, a csillagban észrevettek, annak engedelmessé válniuk kellett. Míg a törvény, a tudás népe, az okos papság ült Betlehemben, élvezte, ült Jeruzsálemben, élvezte az összes kényelmét a királyi palotának vagy épp a saját templomának, és küldte őket, hogy menjetek, aztán mondjátok el, milyen volt. Hogy mért fontos ez? Engedjétek meg, hogy megosszak veletek egy példát. A hét elején lelkészertekezletünk volt, és az egyik kollegám, egy ifjú hölgy kollega felvetette azt, hogy Adventben milyen szomorú történet az, hogy valamikor a hét elején kivégeztek Amerikában egy bűnöst, aki 29 évig raboskodott és nem kegyelmezett meg neki Kalifornia államnak a kormányzója, a sokak által ismert Arnold Schwarzenegger, pedig ez az ember, igaz, hogy 29-30 évvel ezelőtt megölt 6-8 embert, köztük gyereket, nőt, apát, anyát, minden ok nélkül, teljesen mindegy, hogy 29 évvel ezelőtt milyen gazember volt, de most megtért, és hogy az utóbbi 29 évben már béke Nobel-díjra is jelölték, olyan áldott életet élt, olyan módon képviselte az Isten szeretetét, és hogy ez egy jó keresztyén ember lett és egy jó keresztyén embert nem szabadott volna megölni. Kedves Testvéreim, ott is elmondtam, és most is elmondom: lesújt ez a vélemény. Mert gyönyörű és emberileg igaz szavak, de hatásvadász szavak egy keresztyén ember szájából. Miért? Mit mond Pál apostol? Nekem a halál nyereség, mert az élet a Krisztus. Van egy bűnöző, akit azonnal ki kellett volna végezni, vagy azonnal el kellett volna zárni a külvilágtól, és az Istentől, a világtól ez a bűnöző kap egy második esélyt, hogy megmentse a lelkét, hogy megtisztuljon, hogy elfogadja a Krisztust, hogy hozzákötődjön, hogy ne legyen számára tragédia, sőt, az Isten felé megtett következő lépés legyen az elmúlás, a halál. Egy ember, aki szívvel-lélekkel és életének bizonygatóval mindannyiunk számára hitelessé teheti, hogy van értelme Krisztusban bízni. Mert azért lássuk be, nem akkor fogadnak el bennünk az emberek, hogyha plecsnit vagy érdemrendet vagy pénzt kapunk azért, mert prédikáljuk a Krisztust. Miért van az, hogy a lelkészek igehirdetése sok helyen súlytalanná vált? Mert azt mondják, hogy azért kapja a fizetését, mért mondana mást? És pontosan ezért igazán hangsúlyos az, amikor valaki, akit meghurcolnak érte, akinek szenvedni kell, akit kinevetnek érte, aki nem ezért kapja a fizetését, ő tesz bizonyosságot Isten Fiáról. Mikor a napkeleti bölc, a lenézett pogány jön és azt mondja, hogy le akarok borulni a megszületett Isten Fia előtt. És egy óriási kontraszt van, mert az esetek többségében azt látom, hogy akik megtanulták a törvény szavát, akik ismerik az írást, azok nem ismerik Krisztus lényegét, aki nem e világ királya akart lenni. Aki nem ennek a világnak akarta átírni a szabályait, a törvényszerűségeit. Aki semmilyen törvényt nem akart hozni, aki pontosan arra akart rámutatni minden ember számára, hogy azok a törvények a fontosak, amelyek a szívünkbe vannak írva, a lélek törvényei, az Isten törvényei, nem pedig azok, amik alapján néha meg szokták a jobb keresztyének ítélni a kevésbé jó keresztyéneket, amelyekben néhány felfuvalkodott véleményt mond azokról, akik hitben és erőben talán nála gyengébbek, megjegyzem, általában ezek szoktak szeretetben erősebbek lenni. S nagyon érdekes volt ma reggel, amikor Bőjte Csaba atya beszélt valamelyik televíziós adón, már nem tudom, melyiken, s megkérdeztem tőle, hogy mért lett ő kistésvér a ferencesek között, és azt mondta, hogy azért, mert ezek hibázhatnak, mert a kistéstvérlét az azt jelenti, hogy mi ronthatunk, nem vagyunk tökéletesek, nem állítjuk magunkról. Persze, bár mindenki olyan lenne, mint ő, bár azok lennének életünk legnagyobb hibái, amiket ő követett el. Na de térjünk vissza a bölcsekhez és a papokhoz, a hivatalos egyházi álláshoz, amit történetünkben az összes írástudó, az összes főpap és maga Heródes király is képvisel, illetékesen mondhatjuk azt, hogy egy társadalmi-politikai konszenzussal. S ennek a tagjai várnak otthon. Pedig milyen jó lenne azt olvasni, hogy legalább egy írástudó, legalább egy bölc, egy pap, egy farizeus föluggott a székéről, és azt mondja, hogy Úristen! Megfeledezünk a Krisztusról! Futás! De nem, ők várnak. Várnak arra, hogy majd valami történik. Sőt, Heródes már elkezdte a maga kis terveit, hogy hogyan ölje meg a Krisztust. Hogyan pusztítsa el azt, aki gyermekként született bele ebbe a világba. És mint ilyen, Karácsonyra készülve, fontos dolog, hogy ezt is végiggondoljuk, hogy a karácsonyi történet az bármennyire is szép és sokak számára Jézuskáról, anyakáról, csillagokról és egyebekről szól, ennél sokkal több. Az egy véres valóság, egy szalmaágyra megszületett gyerekről, véres valóság arról, hogy nem kórházban, hanem jászolban történt mindez, véres valóság arról, hogy nem volt központi fűtés, csak az állatoknak a kilehelt párája, s véres valóság arról, hogy fejük fölött lógtak a kardok és a lándzsák, akik el akarták pusztítani őket. Ugyanakkor, pont ezért, kedves Testvéreim, hogy egy ilyen világba, egy ilyen környezetbe, ilyen király és ilyen papok és írástudók közé született meg a Krisztus, gyermekként, azt kell, hogy mondjam, mégiscsak evangélium. Mégpedig egy nagyon optimista evangélium, ami nem a mi emberi optimizmusunkról szól, hanem az Istenéről. Az Isten a világ dolgaihoz és az emberekhez is nagyon optimistán áll hozzá, és azt mondja, hogy igen, megszülethetnek a gyermekek, nem fog tudni elpusztítani senki. Én véghezviszem az én akaratomat. És, kedves Testvéreim, az Isten optimizmusa kell hogy átragadjon egy ilyen környezetbe miránk is. Meg kell látni, hogy az Isten általunk, rajtunk keresztül, vagy éppen ellenünk is el fogja végezni az Ő munkáját ebben a világban. Elvégzi. Idén is lesz Karácsony, idén is sok embernek a szívében meg fog szólni az angyalok hálaéneke és egy hét múlva minden kételkedésünk ellenére talán mi is meg tudunk tisztulni lélekben és hitben egyaránt. El fogunk jutni odáig, mert az Isten visz bennünket. Az az Isten, akinek jó volt a kisgyermek bőrébe bújni, aki nem ijedt meg sem Heródes katonáitól, sem az akkori egyház érdektelenségétől, akinek elég volt a napkeleti bölcsek imádása és a pásztorok jelenléte, és akinek, higgyük el, ezen a mostani Karácsonyon is meglesz az a népe, aki hittel, szívből, őszintén imádni fogja Őt. Kedves Testvéreim, nem is az a kérdés éppen ezért, hogy a világ milyen körülöttünk. Ne legyen az a kérdés, hogy látunk-e

Heródeseket, vagy látunk-e Isten felé egyáltalán nem igyekvő főpapokat, hanem hogy mi ott legyünk a kevesek között, hogy legyünk ott a lenézett pásztorok, a megvetett csillagjósok sorában, és hogy mi ne dogmatikusan, ne teológikus módon, ne teoretikusan legyünk az Isten elhívottjai, hanem szív szerint. Hogy áldott legyen a Karácsonyunk, és ne csupán szép. Hogy isteni kegyelemmel legyen teljes az ünnep, és ne csupán megelégedettséggel. Hogy ne csak a családok találkozzanak egymással, hanem mi mindannyian találkozzunk az Istennel. Hogy ne ember csiszolja embert elfogadhatóbbá, hanem engedjük, hogy az Isten végezzen munkát rajtunk. És, kedves Testvéreim, ha megkérdezitek, hogy mi az, ami a legfontosabb üzenet így Karácsonyra készülve? Egy német teológus mondta egyszer ezt, és azt hiszem, ezt szeretném én is nektek így utolsó gondolatként a szívetekre helyezni. Ti ne papok, bölcsek írástudók akarjatok lenni, ne valamit akarjatok megjeleníteni, hanem merjeteK Karácsonykor úgy tenni, ahogy Isten tett: legyetek emberek, a szó legszentebb értelmében. Ámen.

Hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk

Ó Urunk, Te megtanítasz minket arra, hogyan készülünk fel az ünnepre. Te a szívünkre, a lelkünkre helyezed azokat a gondolatokat, amelyek jobba tehetnek bennünk, s amelyek képessé tesznek arra, hogy ne csupán beszéljünk szeretetről, hanem érezzük a szívünkben, hogy ne csak beszéljünk a gondoskodásról, hanem ténylegesen oda tudjunk fordulni egymáshoz. Urunk, Te fölrázol bennünk, kinyitod szemünket, tanítasz, erőt adsz, megtisztítasz. Add, hogy valóban méltóképpen készüljünk az ünnepre, hogy szeretet, egymásra figyelni tudás lakjon a mi szívünkben, s hogy a lélek jászolánál a Te szent Fiadat imádni ott lehessünk az elsők között. Mi tudjuk ünnepelni a Megváltót, aki király volt, Isten volt ember formában is. Ó Urunk, add meg ezt nekünk, és segíts, hogy valóban felkészültek legyünk egy hét múlva, midőn már örvendezni fogunk, midőn már egymásra és szeretteinkre is figyelni kell majd az ünnep forgatagában. Ó Urunk, add, hogy leginkább akkor is Rád tudjunk majd figyelni, és add, hogy legyünk sokan, többen, mint most, hiszen a Te dicsőségedet fogjuk hirdetni, hirdeti a nap, az ünnep, a csillag, az egész teremtett világ. Ó Urunk, áldj meg mindannyiunkat, azokat is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszakított közülünk. Adj gyógyulást betegjeinknek, erőt és hitet az erőteleneKnek, vigasztalást a gyászolóknak, s hitet a reménykedőknek a Te szent Fiadnak nevében, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőKnek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.